



ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐξέλεξε πρό τι-
νων ἡμερῶν ὡς διάδοχον τοῦ Μαζᾶ τὸν Ἰσὲ Μαρία δὲ
Ἐρεδιᾶ, τὸν ποιητὴν τῶν Τροπαίων. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν,
ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεγθῇ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Ταίν, ἀλλ' ἡ ἐκ-
λογή ἀνεβλήθη. Τὴν ἑδραν τοῦ Μαζᾶ ἐφιλονεῖκουν μετὰ
τοῦ Ἐρεδιᾶ ὁ Ἰμβερτ δὲ Σαίντ-Ἀμάν, ὁ Ζολᾶ καὶ ὁ
Φραγκίσκος Σαρμ. Ὁ Ἐρεδιᾶ εἶνε ἰσπανὸς τὴν καταγω-
γὴν, μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀποκτήσας τὴν γαλλικὴν ἰθα-
γένειαν. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει γράψῃ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς
τῶν «Τροπαίων» τῆς συλλογῆς τῶν περιφρῶν ἐκείνων
συνέττων, τὰ ὅποια τόσον ὁμοιάζουν πρὸς καλλιτεχνήματα
γλυπτικῆς.

— Διήγειρε πολὺ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον
τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὁ
Ἑρνέστος Δωδέ, ἐπιγραφόμενον *Διπλωματικὴ ἱστορία τῆς
Γαλλορωσικῆς συμμαχίας*. Ἐν αὐτῷ κάμνει πολλὰς πε-
ριέργους ἀποκαλύψεις καὶ διηγεῖται ὅλα τοῦ μεγάλου τού-
του γεγονότος τὰ ἐπεισόδια, προσπαθὼν νὰ ἐκτιμήσῃ κατ'
ἀξίαν, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἔλαβεν εἰς αὐτό. Εἶνε
μία εἰκὼν ζωηροτάτη τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας κατὰ
τὰ τελευταῖα εἰκοσιν ἔτη.

— Τὴν 15 Φεβρουαρίου ἐγένετο ἐν τῇ
Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ ἐπίσημος δεξίωσις τοῦ νέου ἀκαδη-
μαϊκοῦ Φερδινάνδου Βруνιτιέρ. Κόσμος πολλὸς καὶ ἐκλεκτὸς
παρίστατο κατὰ τὴν τελετὴν· ἀνάδοχοι τοῦ Βруνιτιέρ ὤρί-
σθησαν ὁ Μελχιὸρ δὲ Βογκῆ καὶ ὁ Λουδοβίκος Ἀλεβύ,
εἰς τὸν λόγον τοῦ δὲ ἀπήντησεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀκαδη-
μίας, κόμης Ὡσσονβίλ. Ὁ Βруνιτιέρ ἐγκωμιάσε κατὰ
τὸ ἔθος τὸν προκατόχον τοῦ Τζῶν Λεμόν, τὸν διάσημον
δημοσιογράφον, ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ἀφορμὴν εἶπε πολλὰ
κατὰ τῶν σημερινῶν δημοσιογράφων, ψέξας τὴν σπουδὴν
μεθ' ἧς γράφουν σήμερον ἐκ τοῦ προγεῖρου ἄνευ γνώσεων
καὶ ἄνευ βίας, — τρόπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐξασφαλίζει εἰς τὰ
ἔργα των καμμίαν θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας.
Ἐννοεῖται ὅτι παρὰ τῷ τύπῳ ἐπροκάλεσε πολλὰς ἀντιρ-
ρήσεις ὁ λόγος τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ.

— Ὁ ἐν Παρισίοις κ. Ἐμμανουήλ Ρο-
δοκανάκης, γόνος ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐγκριτω-
τέρων τῆς Χιόου, συνέδεσεν ἤδη τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν με-
σαιωνικὴν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς Ρώμης, διὰ τῶν
προγενεστέρων Γαλλικῶν του δημοσιεύσεων. (Cola di
Rienzo, *histoire de Rome de 1542 à 1554*. Paris,
Lahure 1888. Le Saint-Siège et les Juifs; le
Ghetto à Rome. Paris, Didot 1891). Εἰς τὴν ἰδίαν
περίοδον ἀνάγεται καὶ τὸ κατ' αὐτὰς ἰδὼν τὸ φῶς νέον
σύγγραμμά του, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: *Les Corporations
Ouvrières à Rome depuis la chute de l'Empire
Romain*. Paris A. Picard et fils, 1894. Οἱ ἀποτελευν-
τες αὐτοῦ δύο ὁγκώδεις τόμοι, εἰς μέγα τέταρτον, περιέ-
χουν πληροφῶρις λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβεῖς, λίαν μεθοδι-
κῶς ἐκθετομένους, περὶ τῶν ἐκατὸν καὶ πέντε συντεχνιῶν
εἰς τὰς ὁποίας διηροῦντο αἱ διάφοροι τέχναι καὶ βιομη-
χανίαι τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Παπῶν
μέχρι τοῦ ἔτους 1801. Τὰ προλεγόμενα καὶ αἱ προτάς-
σμεναι ἐκάστου κεφαλαίου ἱστορικαὶ ἐκθέσεις ἐπαυξάνουν
τὴν ἀξίαν τῆς συλλογῆς, ἐξεγείρουσαι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ
ἀναγνώστου.

Ἐπιδημιονικά

Μία ἀμερικανικὴ ἱατρικὴ ἐφημερίς ἀ-
ναφέρει τὸ ἐξῆς περίεργον—ἂν εἶνε ἀληθές—παράδειγμα
μεταδόσεως τῶν μητρικῶν ἐντυπώσεων εἰς τὸ τέκνον.
Γυνὴ τις, ἔγκυος οὖσα, ἐφιλονεῖκῃσε μετὰ τὸν σύζυγόν της



Μάξιμος Δυκάμ
ὁ ἀποθανὼν Γάλλος Ἀκαδημαϊκός

καὶ συνεπεῖα τῆς ἔριδος ἔκαμε πολλὰς ἐβδομάδας νὰ τῷ
ὁμιλήσῃ. Ὅταν τὸ παιδίον ἤρρισε νὰ ὁμιλῇ, παρετήρησαν
ὅτι οὐδέποτε ἀπευθύνετο πρὸς τὸν πατέρα του. Τοῦτο ἐξη-
κολούθησεν ἐπὶ μακρόν. Σήμερον τὸ παιδίον εἶνε δεκαετής·
καὶ ἐν τούτοις οὔτε θωπεῖται, οὔτε ἀπειλά, οὔτε ραβδισμοὶ
ἴσχυσαν νὰ τὸ κάμουν νὰ πευθῇ ἔστω καὶ μίαν μόνην
λέξιν πρὸς τὸν πατέρα του.

— Σπουδαῖο τὴν ἀνακάλυψιν ἀνεκοί-
νωσεν ὁ δόκτωρ Γουλιέλμος Μωρ, κατὰ τὰ Ἀμερικανικὰ
φύλλα. Κατώρθωσεν αὐτὸς νὰ εὕρῃ σωτικώτατον ἀντίδο-
τον τῆς μορφίνης καὶ τῶν ἄλλων αλκοολειδῶν τοῦ ὀπίου,
εἶνε δὲ τοῦτο τὸ ὑπερμαγγανικὸν καλίον. Ὁ Μωρ ἀπέδειξε
διὰ πειραμάτων ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι, ὅτι δύναται ὁ ἄνθρω-
πος νὰ λάβῃ ἀκινδύνως μεγάλην δόσιν ὀπίου, ἀρκεῖ μόνον
ἀμέσως κατόπιν νὰ λάβῃ ἐξ ἴσου μεγάλην δόσιν ὑπερμαγ-
γανικοῦ καλίου. Εἰς ἀπιστεύτως βραχὺ χρονικὸν διάστημα
ἐνοῦται τὸ ὑπερμαγγανικὸν ὀξύ μετὰ τὸ δηλητηρίου καὶ
παράλυσιν τὴν βλαπτικὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Οὕτως ἀνοί-
γονται νέαι ἐλπίδες διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν μορφινομανῶν,
τῶν βινόντων ἄλλως πρὸς βέβαιον θάνατον.

Θεατρικά

Νέον θαυμασίον ἔργον τοῦ γερμανοῦ
δραματικοῦ Χάουπμαν, τοῦ συγγραφέως τῶν Ἰφριτῶν
παρεστάθη ἐσχάτως κατὰ μετάφρασιν ἐν Παρισίοις ἀπὸ
τῆς σκηνῆς τοῦ «Ἐλευθέριου Θεάτρου». Ἐπιγράφεται Ἡ
Ἀνάληψις τῆς Ἀνέλλας Μάλλερν, ποίημα ἐν ὄνειρῳ (poème
de rêve) εἰς πράξεις δύο. Ἡ Ἀνέλλα, μικρὰ κόρη, δε-
κατετράετις, θυγατὴρ μεθυστοῦ πατρὸς, ὁ ὁποῖος τὴν δέρει
καὶ τὴν τυραννεῖ καθεκαστὴν, ὑποκύπτει εἰς τὴν κακου-
χίαν καὶ ἀποθνήσκει. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσιάζεται ἐπὶ
τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας τῆς, ἐν τινὶ ἀσύλῳ πτωχῶν καὶ πρὸ
τοῦ θανάτου τῆς βλέπει ἐν ὄνειρῳ, μετὰ τὸ δηλητηρίου καὶ
παράλυσιν τὴν βλαπτικὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Οὕτως ἀνοί-
γονται νέαι ἐλπίδες διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν μορφινομανῶν,
τῶν βινόντων ἄλλως πρὸς βέβαιον θάνατον.